

rende Nationaldemokratiske Parti, NDP, har et overvældende flertal i Folkeforsamlingen, idet alle oppositionspartier på nær ét boykottede valget i 1990 i protest mod valgloven.

I 1994 gennemførtes en såkaldt national dialog mellem NDP og de fleste oppositionspartier. Det næste parlamentsvalg skal finde sted senest i november 1995. Oppositionen har endnu ikke taget stilling til deltagelse i valget.

Landets egentlige opposition er at finde uden for Folkeforsamlingen, især i Det Muslimske Broderskab, der ikke er tilladt, men i praksis tolereret af regeringen. Broderskabet har nære forbindelser til et af oppositionspartierne.

Siden begyndelsen af 1992 har militante islamiske ekstremister ført en voldelig kampagne mod regeringen. Den har især været rettet mod sikkerhedsmyndighederne, men også ministre, kristne koptere, moderate sekulært orienterede muslimer samt udenlandske turister har været mål for attentater. Langt den overvejende del af voldshandlingerne har fundet sted i et traditionelt uroligt område af Øvre Egypten 300-400 km syd for Kairo. Det anslås, at knap 700 mennesker er blevet dræbt i de sidste 3 år, heraf ca. 150 siden begyndelsen af 1995.

Efter mordet på præsident Sadat i 1981 gennemførtes en undtagelseslovgivning, der har været i kraft siden da. Som et led i bekæmpelsen af de islamiske ekstremister skærpede Folkeforsamlingen lovgivningen i 1992. Endvidere gik regeringen over til udstrakt brug af militærdomstole i sager vedrørende islamiske ekstremister. Siden slutningen af 1992 har domstolene, hovedsagelig de militære, afsagt en række dødsdomme, og mere end 40 er blevet eksekveret.

Menneskerettighedssituationen i Egypten har været genstand for stigende opmærksomhed. Rapporter fra lokale og internationale menneskerettighedsorganisationer taler om langvarige administrative tilbageholdelser og udbredt anvendelse af tortur under afhøring af anholdte formodede islamiske ekstremister. Det anføres endvidere, at sikkerhedsmyndighedernes magtanvendelse under aktioner mod ekstremisterne er unødigt hård. Regeringen har generelt afvist, at der skulle være tale om systematiske overtrædelser af menneskerettighederne og henvist til sikkerhedssituationen og nødvendigheden af at bekæmpe terrorismen.

Ghana

Ghana var ved selvstændigheden i 1957 et af de mest velstående områder i Vestafrika. Gennem de efterfølgende årtier havde Ghana en voldsom og omskiftelig politisk historie med vekslende civile og militære regeringer, indtil J.J. Rawlings i 1981 for anden gang overtog magten ved et statskup og indførte et militært styre. Efter ti år ved magten indfrieredes i 1992 et løfte om at genindføre demokratiske tilstande. En ny grundlov blev vedtaget, og der blev afholdt præsident- og parlamentsvalg.

Ved præsidentvalget fik Rawlings 58 pct. af stemmerne og var dermed valgt som den 4. republikks præsident. Oppositionen hævdede, at der havde været valgsvindel og boykottede derfor det efterfølgende parlamentsvalg. Internationale valgobservatører fandt dog, at valget havde været acceptabelt efter forholdene, og at de uregelmæssigheder, der havde kunnet konstateres, næppe havde haft afgørende indflydelse på udfaldet. Resultatet blev, at de partier, der støttede Rawlings, fik 197 af parlamentets 200 pladser.

Grundloven fra 1992 sikrer ytringsfriheden. Imidlertid domineres de elektroniske medier af staten, og regeringen har hidtil ikke givet tilladelse til oprettelse af uafhængige radiostationer, selv om der har været adskillige ansøgninger herom. Til gengæld er der en fri og uafhængig trykt presse.

Menneskerettighedssituationen gav især i de første år efter revolutionerne i 1979 og 1981 anledning til bekymring. Der skete imidlertid væsentlige forbedringer gennem årene, og i perioden op til valgene, hvor politiske partier igen blev tilladt, blev næsten alle politiske fanger frigivet. Med vedtagelsen af den nye grundlov, som trådte i kraft i januar 1993, er de gængse frihedsrettigheder sikret. Tilfælde af politivold forekommer dog stadig væk, og Ghana har fortsat dødsstraf for særlig alvorlige forbrydelser.

Nicaragua

Nicaraguas nuværende forfatning er fra 1986. Den indebærer et flerpartisystem og giver præsidenten vidtgående beføjelser.

Ved valget den 25. februar 1990 vandt en nydannet koalition, UNO, bestående af 14 partier og spændende over hele det politiske spektrum, uventet over det regerende sandinistpar-